

ЩО НАС РУЙНУЄ?

Найбільше нас руйнує заздрість один до одного. Внук князя Мономаха Андрій Боголюбський, званий Долгоруким, 10-го березня 1169 року гірше, ніж татари, зруйнував Київ, тільки через заздрість. Бо ж Київ тоді був культурним центром східної Європи, а Москва — лише великим селищем.

Степан Криницький написав п. Боремському, що у листі від Братства УПА він отримав документ, у якому написано, що Боремський агент МВД чи КДБ, а сам голова того «братства» у листі до одного мого приятеля заперечив те твердження, але натомість розповсюджує інший наклеп, що ніби Б. сам здався карателям в 1945 році і віддав їм якісь документи, не вказуючи, звідкіля він це викопав. З того видно, що ці наклепники не змовлялись і тому заплутались у своїх вимислах.

Що стосується Криницького, то він сам заплутався у своїх наклепах, бо три роки тому він, під різними прізвищами доказував Боремському, що він есбіст, а тепер каже, що кагебіст. Та його ненависть, породжена заздрістю, з'їдає його самого. Він став гістериком через те, що все виходить не за його бажанням.

Яка ж причина тої ненависти Криницького до Боремського, що почалась і розвинулась до такої міри у листуванні? Причина ось яка: Криницький у своїй статті, поміщений у журналі «Зона», написав: «До висот справжнього провідника виріс у 3-му Горному Д.Ш., який, зрештою, добре попрацював для підготовки страйку. Він разом з маловідомим загаломі Яковом Сушкевичем були оорганізаторами підпілля у тому лагері».

Оце за те його признання ролі Д.Ш. в 3-му Горному, я повинен був підтвердити легенду, видуману ним, утверджуючи її, як правду. Ось як вона звучить: «...по довгій організаційній підготовчій праці в 1953 році по всій Гулаговській імперії політичні в'язні застрайкували і повстали до боротьби за свою волю; від Караганди до Норильська, від Магадана до Воркути.» Підтвердити того я не міг ні за яку ціну, бо такого чуда не було і не могло бути, і я таким підтвердженням тої неправди виставив би на посміховище самого себе. Дослідникам тих заворушень у таборах відомо, що це було не так, у першу чергу хронологічно.

Першим повстав Берлаг в 1949 році;

2. Екібастус — у 1952 році;
3. Норильськ — у 1953 році;
4. Воркута — у 1953 році;
5. Кінгірськ — у 1954 році.

Продовження фантазії звучить так: «Скільки треба було подолати труднощів і небезпек, скільки понести жертв, щоб дійти скрізь і допомогти організувати опір за дротами таборів у пустелях Казахстану, в тундрах Колими і Воркути та відірваному від світу Норильську. Хвала їм всім!»

Автор вище зацитованого мною, мабуть, не знає про те, що він тими байками зневажає читачів, бо кожний вдумливий читач зрозуміє, що автор має його за дурника і тому написав ті байки.

У своїй книжці він ще komponував так, що, ніби, він належав до того абсолютно законспірованого центру, який все те підготовляв і всім керував, а Д.Ш. скрупулятно виконував його вказівки — що, як і коли треба робити. Та манія вождизму у нього перетворилася просто у психічну недугу.

Із всіх підпільних організацій по таборах тільки Михайлові Сорочі вдалося нав'язати прямий зв'язок із Шухевичем. Що було, то було, і я того не заперечую. Керувати іззовні політичними в'язнями і підготовляти їх до повстань найбільший геній не зміг би. Кожний табір політичних в'язнів має свою специфіку, та специфіка відчутна, але майже неуповима, щоб її сформулювати словами.

Мелетій Семенюк у каторжному таборі ч.3 був близько одного року. Про нашу організацію і її діяльність він нічого не знав. Свою мниму значимість він всюди підкреслював всім своїм єством, навіть ходою, і тому для розсудливої поміркованої діяльності не надавався, хоча він був дуже оперативний і пробивний. Але тепер для СС саме такі, як він, найбільше потрібні. На правильній дорозі він був тільки у 60-х роках. Слава зробила з нього каліку на все життя. Я повинен був після отримання образливого листа не відповідати йому на того листа і більше ніколи нічого йому не писати. А я взяв та й написав йому гострого листа. Таких помилок я вже допустив декілька і таким чином наробив собі зайвих клопотів. Мені здавалося, що Мелетія я знав краще від всіх, не допускаючи того, що з часом люди змінюються або в кращий бік, або в гірший. Мелетія скалічило наупинне бажання слави і влади, тому він і почав приписувати собі те, що робили інші, і вигадували всякі небиллиці чи переплутувати правду з вигадками. У листі до П.К. він написав: «Я Данила Шумука знаю з підпілля. Я з ним йшов з Холмщини на Рівненщину». А насправді то лише з Горохівщини у групі безпрідільних

він йшов разом з моєю озброєною групою у Цуманський ліс. Там я їх здав командирові Олегові, а я зі своєю групою пішов за призначенням на схід. Може, Олег залучив його до якоїсь сотні, але сумніваюсь, бо тоді вже не творили нових сотень, а навпаки — розпускали деякі сотні. Командира куреня Рубашенка призначили референтом зв'язку. А командира Військової округи Дубового з відділом відправили у Карпати. Але у даному разі мені не про те йдеться. К.П. прислав мені листа, написаного Мелетієм, у якому він написав, що я, ніби, сам здався карателям і віддав їм деякі матеріяли, але не написав, звідкіля він має такі докази супроти мене. Пропустити той наклеп мимо вуха я не маю права. Мені не дозволяє легковажити тим повага до самого себе. Ще є живі люди, які пам'ятають, як нас якісь двоє взяли, і, привівши у сільраду, один з них взявся мене допитувати у присутності мого друга Василя Присяжного. Потім я дізнався про те, що господаря тієї хати тільки що звільнили з КПЗ, і тому НКВД «підіслало до своїх людей, щоб випробувати, чи вони заявлять про те, що у них ночують якісь люди, чи не заявлять.» Оце та жінка, положивши нас спати під теплою грубкою, пішла і заявила, що у неї ночують якісь незнайомі люди. Це було у день Червоної Армії — 23 лютого 1945 року. Доведеться когось попросити, щоб з'їздив у те село і розшукав тих людей, які ще пам'ятають про те все, що вони кажуть, щоб мені було з чим піти до адвоката. Треба якось припинити ту наклепницьку «діяльність» тих теперішніх «лідерів» серед колишніх політичних в'язнів, і не тільки серед них, бо наклепами, як зброєю для приниження своїх, видуманих ними, ворогів, займаються і деякі колишні дисиденти.

Сумно, що воно так у нас діється, але на те нема ради. Вся надія на молоде покоління, якого ще не встигла скалічити більшовицька система. Навіть тепер не настільки є визначальним, хто до якої партії належить серед депутатів, який їх вік. Надто на молодих, а не на партійну приналежність. До такого висновку прийшла політична Європа, і я цю думку підтримую.

